

Speech — Amber Stoelman (studentspreker)

We staan hier vandaag op de 100e verjaardag van de Radboud Universiteit, met als thema “van betekenis”. Toen ik voor het eerst hoorde over dit thema was er één citaat dat meteen in mijn hoofd opkwam.

“Service to others is the rent you pay for your room here on earth.” Het zijn de woorden van de legendarische Muhammad Ali.

Dit citaat is het beste antwoord dat ik kan geven op de vraag waarom ik maatschappelijk betrokken ben en deze huur betaal. Het voelt niet als optie. Het voelt als vanzelfsprekend.

Een aantal maanden geleden werd mij gevraagd “wanneer was het eerste moment waarop jij besepte dat je van betekenis kon zijn voor een ander?”

Eerlijk gezegd moest ik daar een tijdje over nadenken. Het eerste moment kan ik me niet herinneren, maar één is me zeker bijgebleven. Het was ongeveer 6 jaar geleden, toen ik vrijwilligerswerk deed bij De Kindertelefoon. Ik sprak met een kind dat het leven niet positief meer inzag. Sterker nog, dit was iemand die geen reden meer zag om door te gaan met leven. Wat dit kind op dat moment nodig had, was iemand die kon laten zien dat er wél licht is aan het eind van de donkere tunnel. Op dat moment kon ik die persoon zijn. Aan het eind van ons gesprek deelden het kind en ik hetzelfde positieve perspectief.

Ik zal nooit weten hoe het verder is gegaan met dit kind. Je weet niets meer van elkaar dan dat de ander je vertelt, dus weet je ook niet hoe het leven van de ander verdergaat. Wat ik wel weet is dat op dat specifieke moment, het kind een luisterend oor nodig had, een positieve stem. Soms is dat alles wat je kunt geven en kan dat net het verschil maken. Soms ben je door het gesprek aan te gaan al van betekenis voor een ander.

Tijdens de vier jaar dat ik hier heb gestudeerd, heb ik gezien hoe ook een universiteit maatschappelijk betrokken kan zijn. Sommigen vragen zich af of dat niet te ver gaat en of het niet beter is als deze universiteit zich houdt bij neutrale uitvoering van wetenschappelijk onderzoek. Maar een belangrijk punt dat daarin ontbreekt is verantwoordelijkheid nemen en het belang zien van het creëren van positieve impact.

Zowel studeren als wetenschappelijk onderzoek doen zijn enorme privileges. Dus wat doen we met die privileges? Zouden we die niet moeten gebruiken om ook de mensen zonder die privileges vooruit te helpen en te kijken naar hoe we het studeren en de wetenschap zo toegankelijk mogelijk kunnen maken? En naar hoe we onze maatschappij kunnen versterken en verbeteren met ons onderzoek?

Neutraliteit helpt de maatschappij niet vooruit. Het gezegde luidt: “Als je nergens voor staat, zul je overal voor vallen.” Wetenschappelijk onderzoek is niet gekleurd, maar kan wel in dienst staan van maatschappelijke kwesties. Daarnaast hoeven niet alle studenten dezelfde mening te hebben. Het gaat erom dat je als student in staat bent je eigen, inhoudelijke mening te vormen.

En dat je bereid bent te leren van anderen en zo niet alleen de grenzen van de wetenschap, maar ook de grenzen van je eigen kunnen weet te verleggen.

De afgelopen jaren heb ik zowel binnen als buiten de collegezalen meer van mijn identiteit en interesses gevonden. Bijvoorbeeld door het nemen van minors in conflictstudies en genderstudies, en een bestuursjaar bij het UNICEF Studententeam. Het kon, ik vond het leuk, en die ruimte werd mij gegeven.

100 jaar geleden werd deze universiteit opgericht met het doel om de positie van de maatschappelijk achtergestelde katholieken te verbeteren. Maar wat is de missie voor de toekomst? Bijna niets is blijvend. U niet. Ik niet. De universiteitsgebouwen niet. Dus wat laten we achter voor de volgende generaties die de Radboud Universiteit vormen?

Ook voor de toekomst hoop ik dat de passie voor het creëren van positieve impact voortleeft. Dat deze universiteit blijft opkomen voor sociale en culturele groepen die benadeeld worden in de samenleving. En dat dat niet alleen het streven buiten, maar ook binnen de universiteitsmuren is. Dat je welkom bent, ongeacht je afkomst, hoe je je identificeert of hoe je er uitziet. En dat je je welkom *voelt*. Dát is wat ik de komende generaties studenten toewens.

Uiteindelijk vormen ook studenten de toekomst en wat wij hier als studenten meekrijgen is wat we meenemen naar die toekomst. Dus door te laten zien wat duurzaamheid, maatschappelijke verantwoordelijkheid en sociale veiligheid zijn, kunnen we voor toekomstige generaties studenten en voor de samenleving van betekenis zijn. Juist nu, maar ook in de volgende 100 jaar en daarna.

Voordat u naar huis gaat, wil ik u twee vragen meegeven om aan uzelf te stellen: Hoe betaal ik mijn huur hier op aarde? En hoe ben ik van betekenis voor een ander?

Dank u wel.